

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 678/2015
27.08.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у радном спору тужиле Ј.В. из А., чији је пуномоћник Љ.Б., адвокат из А., против туженог СТР З.ј., предузетник Ж.М. из А., чији је пуномоћник И.К., адвокат из А., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3927/13 од 04.12.2014.године, у седници већа одржаној 27.08.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3927/13 од 04.12.2014.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу, Судска јединица у Аранђеловцу П1 1674/11 од 19.09.2013.године, у првом ставу изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди да је решењем послодавца о отказу уговора о раду од 22.03.2011.године тужилци незаконито престао радни однос код туженог, те да се тужени обавезе да тужилцу врати на рад. У ставу другом изреке обавезана је тужилца да туженом плати износ од 66.000,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3927/13 од 04.12.2014.године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужилца је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11), који се примењује на основу члана 506. став 2. тог закона и члана 23. Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 55/14) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

У ревизији се одређено не указује на остале битне повреде одредаба парничног поступка због којих се може изјавити ревизија.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеним чињеницама тужиле је била у радном односу на неодређено време код туженог по уговору о раду од 16.01.2008.године на радном месту помоћник радника са пуним радним временом. Према Правилнику о систематизацији радних места, унутрашњу организацију код послодавца чине послодавац-власник, главни пословођа, трговац-касир, помоћник продавца, а у издвојеном делу ван седишта пословођа и трговац-касир. Правилником о раду туженог у члану 66. утврђено је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом ако за то постоје оправдани разлози који се односе на његову радну способност, његово понашање и потребе послодавца, са таксативно набројаним отказним разлозима. Решењем туженог о коришћењу годишњег одмора од 01.12.2010.године, тужиле је утврђено коришћење годишњег одмора за 2010.годину у трајању од 20. дана као и да ће тужиле други део годишњег одмора користити од 26.02. до 21.03.2011.године. Тужени је сачинио упозорење од 24.02.2011.године, у коме је констатовано да је дана 24.02.2011.године утврђено да је тужиле извршила повреду радне дисциплине тако што је у току рада свакодневно у периоду од 20 дана, несавесно, немарно и неблаговремено извршавала радне обавезе, није поштовала купце и послодавца, ометала је друге запослене у обављању послова, те су се стекли услови за отказ уговора о раду, с тим што је у упозорењу наведено да неће бити донето решење о отказу уговора о раду осим уколико у наредном периоду тужиле поново не буде поштовала радну дисциплину и учини другу повреду радне обавезе, у ком случају ће јој уговор о раду бити отказан без поновног достављања упозорења. Упозорењем се тужиле позива да се у року од 5 дана од дана пријема истог писмено изјасни на наводе из упозорења. На упозорењу је констатовано да су сведоци да је тужиле одбила да прими упозорење Р.Л.Ћ. и М.И., поред које констатације стоје потписи наведених сведока. На упозорењу је констатовано да је исто истакнуто на огласној табли дана 25.02.2011.године. Наведено упозорење тужени је покушао да уручи тужиле у просторијама послодавца, којом приликом је тужиле одбила да потпише пријем упозорења, али је хтела да узме исто. Тужени јој није дао писано упозорење јер није хтела да потпише пријем истог, већ је упозорење истакао на огласну таблу. Конкретном приликом тужиле се по сопственом казивању упознала са садржином спорног упозорења утолико што га је прочитала, можда не у целости, видела је да на истом стоји

датум 24.02.2011.године, да великим словима пиште упозорење и да пише да је реч о прекршају радне дисциплине. На основу изведених доказа је утврђено да се на тужилу жалила купац М.Т., јер тужилца у неким случајевима није хтела да јој откуца рачун, а тужилца се и према туженом послодавцу понашала непримерено, јер му је на његову примедбу да има доста чоколаде којој је истекао рок употребе, а коју је требало ставити у промет по јефтинијој цени, тужилца одговорила да је безобразан, да њу то не интересује и да врши мобинг над њом. Решењем о отказу уговора о раду од 22.03.2011.године тужилци је отказан уговор о раду од 16.01.2008.године због непоштовања радне дисциплине, зато што је несавесно и немарно извршавала радне обавезе, због непоштовања купаца и послодавца, као и због тога што је ометала друге запослене у обављању послова са позивом на одредбу члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду.

На утврђено чињенично стање правилно су нижестепени судови применили материјално право када су тужбен захтев тужилце одбили.

Тужилца је била у радном односу код туженог на неодређено време по уговору о раду од 16.01.2008.године на радном месту помоћног радника са пуним радним временом. Решењем о отказу уговора о раду од 22.03.2001.године тужилци је отказан уговор о раду од 16.01.2008.године због непоштовања радне дисциплине на основу одредбе члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду. На основу изведених доказа и оценом тих доказа, правилан је закључак нижестепених суда да је решење о отказу уговора о раду од 22.03.2011.године законито. У поступку је утврђено да тужилца није поштвала радну дисциплину, па јој је правилно отказан уговор о раду на основу одредбе члана 179. став 1. тачка 3. Закона о раду. Тужени је тужилци правилно доставио писмено упозорење о отказним разлозима у смислу одредбе члана 180. и члана 185. став 2, 3. и 4. Закона о раду, чиме јој је омогућена одбрана. Како је решење о отказу уговора о раду тужилци законито, тужени није у обавези да тужилу врати на рад у смислу члана 191. став 1. Закона о раду, па се ревизијом неосновано истиче погрешна примена материјалног права.

Врховни касациони суд је ценио навод у ревизији тужилце да је другостепени суд погрешно применио одредбу члана 180. и члана 185. Закона о раду када је закључио да је упозорење правилно достављено тужилци. Из утврђених чињеница произлази да је тужилци покушана достава упозорења о постојању разлога за отказ у пословном простору туженог, да је тужилца прочитала текст упозорења у битном, али да није хтела да потпише пријем упозорења, због чега је упозорење истакнуто на огласну таблу. Тужилца је писани текст упозорења прочитала, имала је сазнања да се ради о упозорењу да су наступили разлози за отказ уговора о раду због повреде радне дисциплине-непримереног понашања на раду у периоду пре сачињавања упозорења, што значи да је тужилца имала сазнања да јој се на терет ставља повреда радне дисциплине, због кога се може отказати уговор о раду, те се о томе могла изјаснити у законом прописаном року, а што она није учинила. Из наведених разлога без утицаја је навод у ревизији тужилце да се из упозорења не може утврдити на кога се оно односи, као и навод да у упозорењу није на недвосмислен начин наведен основ за давање отказа и чињенице и докази који

указују на то да су се стекли услови за отказ. Упозорење са којим се тужиља упознала садржи све елементе из одредбе члана 180. став 2. Закона о раду, па је правилан закључак нижестепених судова да је упозорење донето у складу са одредбом члана 180. и достављено тужиљи у складу са одредбом члана 185. Закона о раду.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе у ревизији тужиље, па је нашао да су без утицаја на правилно донету одлуку нижестепених судова.

Врховни касациони суд, на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, је ревизију тужиље одбио као неосновану.

**Председник већа-судија,
Бранислава Апостоловић,с.р.**